

TIẾNG LƯU ĐÀY

Trường Lưu Thủy

*Trông về đất mẹ sầu thiên cổ
Vọng hương quê nhà vạn kiếp đau*

Đôi giòng giao cảm

Kính quý bạn đọc.

Hân hạnh thay! Khi tập thơ nhỏ này được đến tay quý vị cho tình thơ cùng trao đổi niềm đau và cho chúng ta cùng dành chút tự tình cho dân tộc, quê hương.

Trước hết tôi kính lời cảm ơn ông bà, anh chị em và người anh ruột, trong tình thơ Trường Thanh Giang ở Hoa Kỳ, bà xã tôi và ba đứa con cùng nghe thơ (thỉnh thoảng phải giảng nghĩa cho các con nghe), gia đình người anh kết nghĩa Châu Pha (Đức quốc) đã chia sẻ tâm tình khuyến khích, vận động để hôm nay thực hiện được kết quả nhỏ này

Xin hiến dâng cho:

- Tổ quốc dân tộc Việt Nam đau thương.*
- Tiên nhân và những chiến sĩ Tự Do đã dâng hiến cuộc đời.*
- Những chiến sĩ đang miệt mài, đấu tranh cho Tự Do dân tộc.*
- Những đồng bào bất hạnh của mẹ Việt Nam.*
- Những cha mẹ già khắc khoải đợi chờ con,*

*Cũng thể theo lời những bậc trưởng thượng đã khuyên, quý mến nhất qua lời của nhà thơ Nguyễn-Hữu-Nhật
„Nếu không cho lửa vào thơ được.
Tôi sẽ cho thơ vào lửa ngay“.*

*- Hãy viết và mọi người cùng viết.
- Hãy bày tỏ những tư tình có ích lợi, ý nghĩa cho quê hương,
Từ đó thơ tôi không ngại trút cạn niềm đau, bóp giồng tư tưởng bé nhỏ để
cùng góp một phần nào vào sự thật tại quê nhà.
Mong một ngày mai dân tộc Việt Nam ta sẽ được hưởng Tự Do và Thanh Bình.*

Trường Lưu Thủy

Mannheim

Đức Quốc cuối Thu 1995

Kính dâng tâm lòng này cho mẹ Việt Nam đau thương

THẬT VÀ THỰC

„Thơ của tôi không phải là thơ*.
Nhưng là tiếng u hoài.
Của kẻ mang thân lưu đày nơi đất khách.
Thơ của tôi, chỉ là lời tự bạch.
Một tâm tình.
Trong bảy mươi triệu, của dân Việt Nam tôi.
Tự do người, thơ tôi mượn thốt lên lời.
Thật và thực, thay lời cho dân tôi đang uất hận.
Thơ tôi nói, dân tôi bao đời lận đận.
Thơ tôi rằng, ai gian lận chữ Tự Do.
Thơ tôi gào, đâu Áo ấm Cơm no?
Thơ tôi khóc, ai bày trò cướp của?
Thơ tôi than, để trẻ thơ đùng lệ úa.
Thơ tôi sầu, vì đất Mẹ phủ màu tang.
Thơ tôi thương, bởi Dân Việt chết vô vàn.
Thơ tôi tức, bởi họ xây ngai vàng trên máu đỏ.
Thơ tôi gọi, hỏi ai người Tinh Ngô.
Thơ tôi xin, dứt bỏ ích kỷ với tự hiềm.
Thơ tôi vui, trong cảnh Hội Đoàn Viên.
Thơ sung sướng, được góp phần trong Xây dựng.

*Thơ của ngục sĩ Nguyễn Chí Thiệp

CHÚT QUÀ CHO QUÊ HƯƠNG

Cây cong thì sợ mực tàu
Nhưng vì lẽ phải, có nào lại yên.
Biết rằng! Lắm kẻ than phiền
Vùng lên giải nạn, ngồi yên sao đành
Một vòng thế giới nhìn quanh.
Cũng là Nhân loại, Cao Xanh tạo gầy
Phát triển, kiến thiết, dựng xây
Người như vậy đó, ta đây thế nào?
Hương về đất nước, đồng bào
Cơm ngày chưa đủ. Tại sao? Hỡi người
Khoe chi tài rộng hơn Trời!
Sao không ban được cho đời ấm no!
Hãy xem Thế Giới Tự Do
Bao người? chỉ phải chực chờ miếng ăn
Lắng lòng nghe tiếng Lương tâm
Hỡi người Trung Nghĩa, âm thầm mãi sao
Chung lưng cứu vớt đồng bào
Dân ta còn được tự hào Việt Nam

ĐỘC HƠN NGUYỄN TỬ

Ai về giải phóng quê hương.
Cho màu đỏ nhuộm phố phường mền yêu,
Quá nhiều danh từ mỹ miều.
Du nhập chủ nghĩa giáo điều hại dân,
Tự xưng là bậc chuyên cần.
Rất đáng mẫu mực, con dân tôn thờ,
Thực rằng chủ nghĩa trong mơ.
Tiền không trả được, phải nhờ máu tươi,
Hiến dâng chủ nghĩa giết người.
Cả một dân tộc, trò cười thê gian,
Khổ, nghèo, chết, đói ngổn ngang.
Sắp sửa đứng nhút, ngang hàng năm châu.
Rêu rao nước mạnh, dân giàu.
Dầu thô, gái đẹp, cứ vào hợp doanh,
Sản xuất, duy nhất một ngành.

Không vốn quá lợi, đầu ngành đảng tôi,
Quê hương đã quá tôi bời.
Năm chi ở đó, giúp lời dựng xây*,
Hãy suy cho cái tội này.
Bảy mươi triệu mạng, lưu đày, tiêu vong?

* ai nằm ở Ba Đình?

DÂN NGHÈO HAY ĐẢNG?

Dân nghèo chỉ bán tử thù.
Đảng nghèo bán cả cơ đồ Việt Nam.
Dân nghèo nên phải năng làm.
Đảng nghèo thì lại gian tham không chừa.
Dân nghèo giữ phận muối dưa.
Đảng nghèo nên đã đảo lừa nghĩa nhân.
Dân nghèo, hay đói không cần.
Đảng nghèo, xuất khẩu nhân dân đổi vàng.

CHẤT, LƯỢNG

Tôn giáo mà lại Quốc-Doanh.
Làm sao diễn đạt cho rành pháp môn.
Biến đời xáo trộn luân thường.
Dẫy đầy tội ác, đau thương đọa đày,
Giáo điều kinh điển dựng xây.
Điểm trong bộ đảng, toàn bày quỷ vương,
Làm người chẳng có thiện lương.
Thực ra đó chỉ thiên đường mị dân.

Ý CHÍ VÀ THƠ

Nếu ai bảo, thơ tôi toàn cay đắng.
Tôi xin thưa! Đời tào đặng cay hơn,
Được kết tinh, tích lũy bởi tủi hờn.
Cô đọng lại thành thơ và ý chí.

Bởi trị quốc, không liêm chẳng sĩ
Thì hỏi đâu cái giá trị làm người,
Gẫm cuộc đời, thọ hưởng được mấy mươi?
Quá nhục nhã, hỏi người vô nhân tính.

THUẬT TRỊ DÂN

Cơm với còng nằm trong quy luật.
Còng với cơm là thuật trị dân.
Cơm với còng bài học đầu lòng.
Còng chân, cơm xiết chó hòng chạy đâu.

Cơm nhân dân, còng thời nhà nước*.
Còng nhân dân, Nhà nước ăn cơm.
Cơm còng lắm chuyện tủi hờn.
Còng cơm dứt bỏ, xác hồn tiêu tan.

* dân làm ra lúa gạo, đảng sản xuất còng

SỬA CHO SAI

Lập đại hội sửa sai cho đảng.
Nhơn danh là sáng suốt tài ba,
Quyết định của đảng đề ra.
Đỉnh cao trí tuệ, đảng ta phi thường,
Thực hiện: lắm cách, nhiều phương.
Hốt đôi ba vố, tìm đường sửa sai,
Sai chi, sai mãi sai hoài.
Sửa đi, sửa lại sửa hoài vẫn sai.

CHƠI CHỮ

Đảng dùng chữ, nghĩa rất hay.
Viết lên trên giấy chẳng dài bao nhiêu,
Tập trung quyền lực giáo điều.
« Phản động » là tội, sẽ tiêu một đời,
Đảng kia quyền rộng hơn Trời.
Phải sống, được chết, ôi thôi lỡ làng.

NGƯỜI HAY THÚ ?

Cổ nhân tục ngữ đành rành.
Cọp kia, quá dữ không đành ăn con,
Ta người ? hay thú ? Trên non.
Tù giam, máu đổ để bòn vị ngôi.

NẾU !

Thà khùng đã chết nguồn tư tưởng.
Nợ nước không tròn, nặng chí trai.
Nam nhi thẹn đáng râu mai.
Giang sơn còn đó, tuyền đài gửi thân !

ĐẢNG LÀ

Đảng rằng : Xương sắt da đồng.
Đúng ra não bộ cũng không ngoài chì,
Đem ra phân loại một khi.
Vô tri, vô giác, vậy thì không sai,
Chẳng cùng chung họ nhân loài.
Dụng lời phải, trái cũng hoài công thôi.
Chi bằng, cho vào một nôi.
Đến lò phân chất, để nhồi hợp kim.

TÂM SỰ LY HƯƠNG

Buồn nào bằng nỗi nhớ quê.
Ngược dòng tâm sự, tìm về chốn xưa,
Lũy tre, đám mạ, hàng dừa.
Lời ru của mẹ, đong đưa điệu buồn,
Quê người mưa, gió nhẹ buông.
Nghe trong tiềm thức, lệ tuôn giọt sâu,
Lìa quê, nhìn lại bạc đầu.
Gửi thân đất khách, nghìn câu ngậm ngùi.

THÔNG LỌNG

Mệnh danh áo ấm cơm no.
Chẳng cho được những một vò cơm tươi*,
Nếu không vào cuộc giết người.
Là tự treo cổ, đáng cười, dân rên.

*ý tác giả: vò cơm<=>nấm cơm

LAO THÂN

Chủ nghĩa Tự do thật khó làm.
Chờ người bắt buộc thế mà ham.
Tự do lập chí, thân lao khổ.
Để họ ra oai, ắt phải làm.

Đừng nghĩ sai lầm chữ Tự do.
Không bán, không mua cũng chẳng cho.
Đạp đổ bạo quyền và nô lệ.
Thể hiện hào quang chữ tự do.

TỰ CẢM

Đêm nằm nghe tiếng lưu vong.
Trở mình tỉnh giấc số phận đầy lưu.
Đời người cửa sổ bóng thiêu.
Chữ vinh với nhục bao điều xót xa.

Nghe trong tiếng nhớ gọi mời.
Nỗi đau dây động xuống lời thơ chung.
Quê hương xa cách ngàn trùng.
Thân đơn trôi giạt mịt mù mùa khơi.

Lưu đầy cơn mộng triền miên.
Phải chăng hóa kiếp tại miền trần gian.
Bao năm ám ảnh bàng hoàng.
Tâm tư đứt đoạn can tràng nhớ quê.

ĐẢNG TÍNH

Thiên đường Mác, Bác dựng xây.
Phăng* thêm chế lại, thành bầy quỷ vương.
Trẻ con đã biết gạt lờng.
Vì chung chủ nghĩa, thiên đường tối tăm,
Chủ trương đảng Bác dạy răn.
Thắt lưng, buộc bụng, diệt hăng nội thù,
Đánh kẻ trí, hại người ngu.
Chọn bầy tham nhũng, lập tù nhốt dân.
Nêu cao bảng hiệu chuyên cần.
Nhân dân làm chủ, cục phân đảng cần,
Vết cho hết, đảng cầm cần.
Đánh ai chết nấy, đảng gần được ai?

*phăng=fantasy

NHU'ỚC

Nhân loại ơi!
Loài người ơi!
Hỡi những người Việt Nam tôi ơi!
Có thấy?
Có đau?
Và đủ chưa, trong thế hệ?
Được sống xứ người,
Nhưng màu tóc giống người chưa?
Bậc cao nhân học hỏi có sức thừa.
Làm gì?
Giúp gì?
Cho nhau, khi ta cùng chủng tộc!
Quá nhược tiểu.
Gục đầu trong nô lệ.
Nói và cười ngậm miệng cúi lòn tròn.
Những tưởng rằng.
Ta được họ tưởng tôn.
Nhưng sự thật.
Là con bài nô lệ!

NHẬN ĐỊNH

Vô thần phải dẹp cho xong.
Trong ta cứ mãi ngóng trông ngày về,
Ra đi nguyện một lời thề.
Còn phùng phản tặc : « không về cố hương ».
Đời ta không lẽ đoạn trường.
Cao xanh cũng hẳn dành phương cho mình.
Học đời cứu vớt sanh linh.
Mai sau tạo cuộc bình minh cho người,
Cùng nhau nở một nụ cười.
Cho hoa thêm nhụy, cho người thêm xinh
Rằng đời sẽ thấy bình minh.
Dân ta nghiệp cả, tự mình dựng xây,
Chờ chi những bọn Tàu-Tây.
Bao năm thống khổ đọa dày quê hương,
Trải qua bao cuộc nhiễu nhương.
Chúng ta đâu phải là phùng ăn xin.

TỰ LUẬN

Cũng một kiếp người, Tạo Hóa sanh.
Nếu ta tránh khỏi sự tranh giành.
Tâm yên trí lặng, hồn thanh thoảng.
Thoát khỏi sự đời, mãi cạnh tranh.
Tranh nhau lúc thác, nợ còn vương
Sử sách nêu danh chẳng hẳn tường.
Nếu biết danh thơm lưu hậu thế.
Nhân gian lắm kẻ bước chung đường.
Đường chung oán triệt lý cao thâm.
Chẳng luận cao sâu, rất dễ tầm.
Mở rộng tâm linh, người có đủ.
Mùi chung, miếng đỉnh, lấp vùi tâm.
Tâm trụ cho trung, bởi ý hòa.
Phồn hoa, bã lợi chính do ta.
Định tâm phán xét, đâu tà chánh.
Sẽ rõ trong ta, ý hiệp hòa.

TỰ TÌNH

Đời người mấy cuộc bể dâu.
Trong ta cứ vẫn rước sầu vào thơ.
Đời người xây mộng đắp mơ.
Trong ta cứ vẫn vờn thơ đợi chờ.
Mai đây sẽ có một giờ.
Điểm danh lịch sử lật tờ sang trang.

AI?

Vọng ngoại từ cõi tủy
Thụ động thấm tâm can.
Hỡi những trang hữu học.
Nay đã tỉnh hay mơ!
Tường Berlin vỡ.
Họ nhìn nhau thâm tình,
Câu Hiền Lương nổi nhịp.
Ai gây ra hận thù?

MỘT MAI

Gió lay lá rụng tàn tro.
Gửi theo tâm sự vận thơ nhẩn người.
Ngẫm rằng: Tuổi đã mấy mươi.
Phải bao năm nữa quê người nổi trôi.
Gian truân chỉ thế một thời.
Có đâu trải một cuộc đời khổ đau.
Bao năm ôm ấp niềm đau.
Vong thân, quốc biến kiếp nào yên thân?

PHẬN CHA, VUA?

Phận làm cha một bầy con.
Dạy cho lũ trẻ đừng bòn của nhau.
Dù sao cũng một rồn nhau.
Thương con chưa hết, dạ nào cắt chia.
Đoàn kết chớ nên phân lià.
Cho nhau lúc đói, dạ kia mới tày.
Làm người trong cõi trần ai.
Dựng xây nghiệp cả chóng chày nên danh.

Làm vua cả bọn thần dân.
Đứa thời sang cả, đứa bần hơn trâu.
Nhìn quanh da chỉ một màu.
Ghét nhau bao nữ, tạo câu phũ phàng.
Ngăn chia, đón ngõ, chặn đàng.
Buộc cho phải tội, cru mang hận thù.
Tạo chi! Ngăn cách thiên thu
Tương lai ắt phải mịt mù không sai!

THÁN

Ngẫm suy một kiếp làm người.
Nghèo giàu sang cả vận thời khác nhau.
Nghèo đành lận đận lao đao.
Chạy ăn, chạy mặc, chạy đau mất hồn.
Oán than bao nỗi thiệt hơn.
Bấy người nhân nghĩa, túi hờn xốt chia.

GIÃ TỪ MÙA ĐÔNG QUÊ NGƯỜI

Quê người ngày tháng giao mùa.
Thu đi, đông lại lá thưa trụi cành.
Những luồng gió lạnh thoáng nhanh.
Cuốn theo chiếc lá chạy quanh vệ đường.
Quê người ngẫm nghĩ mà thương!
Xót cho thân phận, đoạn trường lưu vong.
Bao nhiêu nỗi nhớ niềm mong.
Tuổi đời vong quốc chất chồng thêm cao.
Bao giờ dân Việt tự hào?
Cùng chung gánh vác, đồng bào non sông,
Đứng lên diệt lũ cờ Hồng.
Trỗi lên khúc hát Tiên Rồng lạc Long,
Không còn nhìn những mùa đông.
Quê người xứ lạ, chạnh lòng nhớ quê.
Mai đây ta sẽ cùng về.
Dựng xây đất Mẹ vẹn bề yên vui.

CHÍ

Ngồi buồn tính sổ lưu vong.
Tháng ngày còn lại chất chồng buồn đau,
Quần quanh thế sự xôn xao.
Tình quê chất nặng đờn đau cõi lòng.
Người về nặng nghĩa non sông,
Thân trai chí cả tang bồng sao quên,
Oai hùng trang sử dựng nên.
Để không hổ bởi : »Rồng Tiên giống nòi «

SUY

Đời người một kiếp phù sinh.
Tạo gây nghiệp chướng, oan minh chẳng từ,
Giác mơ thụ hưởng thiên thu.
Rõ đâu cõi tạm, ngục tù oan khiên,
Chẳng hay quả báo nhãn tiền
Trút hơi thở cuối, trần miền phủ tay.

TỰ CHỦ

Ra đi đổi mạng một lần.
Thoát qua, vất vả, tử thần đại dương.
Không thì đã rũ tan xương,
Như bèo trôi giạt, vô phương bến bờ.
Sự thật chẳng phải trong mơ.
Xác định thật rõ, mơ hồ làm chi,
Rằng sao? Ta phải ra đi!
Chính rằng : « Cộng Sản gian phi khôn lường. »
Một, hai, ba, phải ly hương.
Lánh phường cộng Sản « Tìm đường đấu tranh »
Quê người thế sự quẩn quanh.
Mặc chi : « Ta đó sao đành làm ngơ. »
Quê hương đau khổ đến giờ.
Cùng nhau quật khởi đừng chờ đèn xanh.

LUẬN CỎ SUY KIM

Câu máu chảy ruột mềm thương cỏ.
Đời bây giờ máu đổ thành sông.
Ai người thật sự rõ thông.
Lắng nghe khúc ruột mấy giòng huyết rơi.
Nghĩ cho một cuộc đời.
Bao nhiêu máu lệ, đổ rơi tràn trề,
Mình rằng chứng cuộc thảm thê.
Tổ tiên nằm xuống, ta về nơi nao ?

XUÂN CÓ VỀ QUÊ TA !

Đông đến quê người cứ mỗi năm.
Tha nhân vui nhộn, tiệc thăng trầm.
Giáng Sinh chúc rượu mừng năm mới.
Quên cả quê mình mãi tối tăm.

Xuân đến quê tôi như mọi khi !
Bao người than khóc dạ sâu bi ?
Thị thành hay khắp cùng thôn dã ?
Xuân đến quê tôi đã gặp gì ?

MẤY AI ?

Dù cho chức trọng quyền cao.
Dù cho những bậc anh hào xưa nay,
Chẳng qua được khỏi bốn rào.
Sanh, lão, bệnh, tử ai nào thoát đâu !

CHO THƠ

Niềm đau kết tụ, đọng thành thơ.
Thức tỉnh nhân tâm, chớ hững hờ,
Sử sách lưu danh, gương trung liệt
Mãi quốc cầu vinh, chúc tiếng nhờ.

Thơ tôi chẳng phải dấy mùi tanh.
Nhắc nhở cùng nhau những chuyện lành,
Đọc đó, xem đây, rồi nghĩ lại.
Chung giòng tâm sự, mới là thanh.

LỆ MẸ KHÔNG VỜI

Lá vàng khóc lá xanh rơi.
Trang đi bỏ mẹ trần đời quạnh hiu,
Bao năm ôm ấp chặt chiu.
Giờ đây vắng bóng tiêu điều hoang sơ,

Đêm ngày ra ngấn vào ngơ,
Tưởng chừng như một giấc mơ bàng hoàng,
Sao ngấn giòng lệ chứa chan ?
Tỉnh trong giấc mộng lòng càng thêm đau.
(Cho cháu Trang vẫn số của nhóm Thiếu Nhi Cờ Lau).

TRƯỜNG LƯU THỦY

Chuyến Đến : Tiểu Mai
Ngày 20/12/2018

www.vietnamvanhien.org